

adelma von vay

Adelma von Vay

Študije o svetu duhov

Oswald Mutze, Leipzig 1874, stran 361-364.

Spontana izpoved samomorilca

Prispevki k raziskovanju življenja in dela Adelme von Vay

Na dan 6. aprila 1871 se je manifestiral duh, ki je svojo pripoved začel z naslednjimi besedami: "Sem Rudolf. Na Zemlji sem bil nesrečen. Nisem veroval; v svoji neveri sem si vzel življenje. Prosim te, dovoli mi pisati." (Medij – Adelma Vay – je nato duha nagovorila, naj brez zadržkov pove, kaj ga tare.)

"Vsakovrstne varljivosti so zagrenile moje srce; nikjer nisem našel tolažbe; oddaljil sem se od vere in religije ter zašel na pot duhovnih zablod; obupal sem.

Mislil sem, da lahko pokončam sebe, svoje življenje, svoje mišljenje, svojo celotno bit; da jih lahko uničim – in sem se ustrelil!

Ampak, kakšna groza! Živel sem naprej. Smrt človeškega telesa ni bila resnična smrt.

Kajti jaz – jaz sem bil vendar še vedno tu! Še vedno sem mislil, čutil in živel.

Odpadlo človeško telo je ležalo pred menoj in gledal sem ga. Bilo je, kakor bi odmrli košček mesa; a življenje, to je ostalo v meni.

Pogled na to mrtvo gmoto, ki je hladna in brez življenja ležala pred menoj, je bil strašen. Polastila se me je groza.

Še bolj pa me je pretreslo spoznanje, da sem živel in čutil dalje – in zavedanje, da uničenje samega sebe ni mogoče. Bil sem otopel od začudenja in obupa ob spoznanju, da človek živi naprej; da je dolžan živeti; da mora živeti, kolikor dolgo lahko, kolikor dolgo mu je dano.

Poln dvomov in obupa sem, predrzno uperjen proti temu zakonu, prezgodaj posegel v lastno usodo; hotel sem uničiti samega sebe, se razkrojiti v nič – in zdaj sem tu kot še vedno živeča osebnost!

Ah, človeška zabloda!

Verjameš, da se lahko uničiš? Verjameš, da lahko ubiješ sebe, svoje življenje? Verjameš, da lahko postaneš nič? Verjameš, da se lahko tvoja čustva, misli in tvoja osebnost razblinijo? Ah, zabloda – zabloda!

Nikoli in nikdar se ne moreš uničiti: ne sebe, ne svojega Jaza, ne svoje osebnosti – ti živiš – on živi – ona živi – tisočkrat da!

To sem osebno občutil in bilo je mukotrpno, težko – da, to sem občutil v svojih bolečinah in naposled tudi v svojem kesanju.

Kakšen silen boj je bil potreben, da sem prišel do kesanja!

Kajti prevzetnost mojega duha se je morala najprej zlomiti; jaz pa se nisem hotel ukloniti ne samemu sebi, ne Bogu, ne priznanju večnega življenja. Ker samega sebe nisem mogel več zatajiti in sem se kljub samomoru videl živeti, čeprav v spremenjeni in manj snovni obliki, sem se spoznal kot živeči posameznik, kot duh, ki je neuničljiv in živi dalje.

Ampak kje je bil Bog?

Sem mar jaz dokaz Njegovega obstoja?

Ali pa je duh le posledica naravnih zakonov – ampak kje je Bog?

Naj ga ugledam!

Tako sem vzkliknil in boj se je vlekel dalje, leto za letom, kajti jaz nisem hotel priznati svoje nizke duhovne zrelosti, ki mi je tako zelo oddaljila Boga.

Bil sem zelo nesrečen, še toliko bolj, ker sem, ozirajoč se proti Zemlji, videl svojega sina v istih duhovnih dvomih; videl sem njegove notranje boje, njegove dvome in jih občutil, kot bi bili moji; kajti ali jih nisem poznal tudi sam? Videl sem notranjo puščobo njegovega duha, kjer ni uspevala niti trohica vere ali ljubezni do Boga; kjer se je vsako znamenje te ljubezni zanikalo in izkoreninilo; in ko sem opazoval ta prizor – sem strašno trpel. Čeprav mi zobje niso šklepetali in nisem mogel jokati, so bile moje dušne bolečine tisočkrat hujše kakor vse klešče in vsi ražnji pekla; pa vendar nisem hotel priti do spoznanja, da sta bila moja lastna duhovna zabloda in moj napuh kriva za vse to.

Obdan sem bil s številnimi drugimi bitji; kajti prostor ni prazen, napolnjujejo ga živa bitja, ki jih človeško oko ne more uzreti. Nekatera so bila prav tako nesrečna kakor jaz, spet druga so bila blažena in radostna.

Nato sem ugledal tako imenovana višja bitja, ki so se gibala v tolažeči in poučni navzočnosti. Te razlike, te različne individualnosti, da, te različne oblike in ovoji, da ne rečem telesa, so me silno presenetili.

Tukaj je bilo mogoče videti gibanje, pojavljanje, izraznost, gostoto in težo v mnogoterih različnih oblikah in stopnjah; v okolici teh individualnosti ali duhov so se celo barva, svetloba in temperatura neprestano menjavale.

Opazoval sem jih in razmišljal.

Sčasoma sem našel nekatere svoje nekdanje znance z Zemlje. Od tistega dne, ko se mi je – kakor sem pozneje izvedel – po posebni Božji milosti približal duh moje nekdanje žene, sem postal srečnejši; kajti zaradi njenega vpliva in njene molitve sem se naučil priznavati Boga; in v moj duh se je hkrati naselila velika blaženost.

Spoznanje obstoja Boga kot našega Stvarnika in Stvarnika celotnega stvarstva je začelo prevzemati mojega duha in vzbujati moje zanimanje!

Neutrudno sem se učil in raziskoval; kajti v kraljestvu duhov obstajajo za to čudovita sredstva.

Več ko sem se naučil, bolj sem spoznaval blaznost napuha in v tem spoznanju sem postajal vse manjši in vse ponižnejši.

Ko sem se poglobil v to proučevanje, me je popolnoma prevzelo in nisem več odnehal!

Skupaj z rastočim spoznanjem o obstoju Boga sta se vame naselili velika radost in blaženost; prija mi, da o tem pišem in ti oznanjam, kakšna neskončna in nedoumljiva ljubezen in dobrota je ta Stvarnik.

Da, zdaj prepoznavam to vodilno, najvišjo, večno in neustvarjeno inteligenco; prepoznavam jo v vsakem naravnem zakonu, v vsakem gibu, v vsakem delcu prahu!

In dobro mi dene, ko lahko ljudem spregovorim o tem, da bi tudi ljudje na Zemlji to spoznali!

In kjerkoli bi se človeku predrzno dvignila roka, da bi segla po njegovem življenju, temu glasno zakličem: "Ustavi se, prijatelj! Kaj hočeš uničiti? Svoja čustva, svoje misli, samega sebe? Ne moreš jih uničiti, kajti živijo večno! Ne ravnaj zoper zakon življenja, ki ti zapoveduje, da moraš na Zemlji še delovati. Spopadaj se, živi in se bori tukaj, da se boš nekega dne, prečiščen in srečen, prebudil kot duh."

Rudolf."